

РЕШЕНИЕ

№ 4442

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.,
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110141987 по описа за 2023 година

Предявени са осъдителни иски, както следва: с правно основание чл. 191, вр. чл. 192, т. 2 ЗМВР, вр. чл. 10, ал. 2, т. 1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014 г. и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: 1 200 лв., представляваща еднократна индивидуална парична награда за постигнати резултати и осъществен принос в изпълнение на целите и приоритетите в дейността на МВР през 2022 г., съгласно заповед № 8121з – 1641/30.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 27.07.2023 г. до окончателното плащане, както и 85,84 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 17.12.2022 г. до 26.07.2023 г.

Ищцата А. Б. А. твърди, че със заповед № 8121к – 13415/18.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи, считано от 30.11.2022 г. е прекратено служебното ☐ правоотношение, в рамките на което е заемала длъжността началник на група „....“ на основание чл. 226, ал. 1, т. 13 ЗМВР – поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст – едностранно от органа по назначаване с предизвестие, подадено на 01.11.2022 г. Поддържа, че на 30.11.2022 г., в 11:05 часа, е подписала акт за сдаване на длъжността, като със заповед № 8121з – 1641/30.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 33, т. 9, чл. 191 и чл. 192 ЗМВР, вр. чл. 10, ал. 2, т. 1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014 г. за условията и реда за награждаване на служителите на министерство на вътрешните работи, е разпоредено на служителите на МВР, намиращи се в служебно правоотношение към датата на издаване на заповедта, да се изплати парична награда в размер за постигнати резултати и осъществен принос в изпълнение на целите и приоритетите в дейността на МВР през 2022 г., за което да бъдат утвърдени списъци, без да се издават персонални заповеди. Сочи, че не попада в кръга на лицата, които са изключени от обхвата на заповедта, поради което счита, че в нейна полза се следва еднократна парична награда в размер на 1 200 лв., независимо, че считано от 30.11.2022 г. служебното ☐ правоотношение е било прекратено, тъй като надлежно е изпълнявала служебните си задължения и няма наложени дисциплинарни наказания. Поддържа, че ответникът е изпаднал в забава, поради което претендира и

мораторна лихва в размер на 85,84 лв., начислена за периода от 17.12.2022 г. до 26.07.2023 г. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете при твърдението, че служебното правоотношение с ищцата е прекратено със заповед № 8121к – 13415/18.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи – на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР, а не както се поддържа от нея – на основание чл. 226, ал. 1, т. 13 ЗМВР. Сочи, че прекратяването на същото е настъпило считано от 30.11.2022 г., поради което в нейна полза не се следва парична награда за постигнати резултати, съгласно заповед № 8121з – 1641/30.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи, доколкото към този момент не е била служител в МВР. Счита за ирелевантен момента на подписване на акта за сдаване на длъжността, тъй като от значение се явява датата, посочена в прекратителната заповед. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С определение от 12.09.2023 г. като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата относно наличието на служебно правоотношение между тях по силата на което А. Б. А. е заемала длъжността началник на група „Териториална полиция“ – към ... при

Установява се, че със заявление от 31.10.2022 г., адресирано до министъра на вътрешните работи, от страна на ищцата е направено искане за прекратяване на служебното ѝ правоотношение в МВР, на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР – по собствено желание.

Въз основа на същото е издадена заповед № 8121з-13415/18.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи, с която служебното правоотношение на инспектор А. Б. А. – началник на група „....“ е прекратено на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР – по собствено желание, считано от датата на връчване на заповедта, като в горния ляв ъгъл на документа е изписан ръкописен текст „.../22.11.2022 г.“ и е положен подпис.

От представения акт за сдаване на длъжност, съставен съгласно заповед № 8121к – 13415/18.11.2022 г. на министъра на вътрешните, се установява, че на 30.11.2022 г., в 11:05 часа, старши инспектор А. Б. А. е сдала заеманата от нея длъжност началник на група „....“ който факт е удостоверен с подписа на ищцата и подписа на служител на отдел „Човешки ресурси“.

Със заповед № 8121з – 1641/30.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи за постигнати резултати и съществен принос в изпълнение на целите и приоритетите в дейността на МВР през 2022 г. с индивидуална парична награда в размер на 1 200 лв. са наградени служителите на МВР, намиращи се в служебно или трудово правоотношение към датата на издаване на същата.

В т. 2 на заповедта са изброени отделните категории служители, които не следва да бъдат наградени, а според т. 6 паричните награди следва да се изплатят заедно с месечното възнаграждение на служителите през м. декември 2022 г.

От представения списък с рег. № 513р-118264/02.12.2012 г. се установява, че ищцата А. Б. А. е изключена на служителите на ... – СДВР, имащи право на индивидуална парична награда, съгласно заповед № 8121з – 1641/30.11.2022 г., като под формата на забележка срещу името ѝ е отбелязано, че „на основание заповед № 8121 К – 13415/18.11.2022 г., считано от 30.11.2022 г. напуска по чл. 226, ал. 1, т. 4, в 11:05 часа“.

Видно от кадрова справка с рег. № 513р-85441//29.08.2023 г. ищцата е заемала длъжността началник на група „....“ със специфично наименование „старши инспектор“, до

30.11.2022 г., когато със заповед № 8121 к – 13415/18.11.2022 г. служебното ☐ правоотношение е прекратено, на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР.

Според писмо с рег. № 513р-92385/20.09.2023 г. паричните награди по заповед № 8121з -1641/30.11.2022 г. са изплатени на служителите на МВР заедно с възнагражденията за м. декември 2022 г. – на 15.12.2022 г.

При така приетата за установена фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

По иска с правно основание по чл. 191, вр. чл. 192, ал. 1, т. 2 и ал. 4 ЗМВР, вр. чл. 10, ал. 2, т. 1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014 г.

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищцата наличието на следните предпоставки: служебно правоотношение с ответника в рамките на исковия период, по силата на което е изпълнявала заеманата от нея длъжност; основанийето за заплащане в нейна полза на претендираната сума, както и нейния размер.

В случая, обстоятелството относно наличието на съществувало между страните служебно правоотношение, в рамките на което А. Б. А. е заемала длъжността началник на група „Териториална полиция“ – към ... – при, е отделено за безспорно с доклада по делото от 12.09.2023 г., а освен това се потвърждава и от материалите, представляващи част от кадровото досие на служителя – акт за встъпване в длъжност от 29.06.2018 г., кадрова справка с рег. № 513р-85441//29.08.2023 г. и др.

Не се спори също така, че със заповед № 8121з – 1641/30.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи е разпоредено служителите на МВР, намиращи се в служебно или трудово правоотношение към датата на издаване на същата, да бъдат наградени с индивидуална парична награда в размер на 1 200 лв., за постигнати резултати и съществен принос в изпълнение на целите и приоритетите в дейността на МВР през 2022 г., като по делото не се твърди, а и не се доказва ищцата А. А. да попада сред категориите служители по т. 2 от заповедта, което от своя страна да е мотивирало работодателя да я изключи от списъка на лицата, на които се полага такава.

Ето защо, доколкото в обхвата на процесната заповед № 8121з – 1641/30.11.2022 г. са включени единствено служителите, които към момента на издаване на същата са се намирали в служебно или трудово правоотношение, съдът намира, че спорният по делото въпрос се концентрира върху обстоятелството кога е настъпило прекратяването на служебното правоотношение между страните, в какъвто смисъл са и поддържаните от тях доводи в хода на процеса.

В тази връзка по делото се установява, че със заявление от 31.10.2022 г. (л. 19 от делото), адресирано до министъра на вътрешните работи, А. А. е направила искане за прекратяване на служебното ☐ правоотношение в МВР, на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР - по собствено желание, като със заповед № 8121к - 13415/18.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи същото е било прекратено именно на това основание, а не както се поддържа от нея, на основание чл. 226, ал. 1, т. 13 ЗМВР - след придобиване на право на пенсия при условията на чл. 69 КСО, ако държавният служител не е упражнил правото си на пенсия – по искане на служителя. Изрично в заповедта се посочва, че служебното правоотношение се прекратява считано от датата на връчване на същата, което е в съответствие с чл. 230, ал. 2 ЗМВР, доколкото не е налице никое от изключенията по т. 1-3 на същата алинея. В случая, по делото не са изложени конкретни твърдения относно точната дата на връчване на прекратителната заповед от 18.11.2022 г. на А. А., като прави впечатление, че върху едно от представените в заверен препис копия на същата (л. 45 от делото) се съдържа ръкописно изписване на инициалите „...“, които обаче не съответстват на тези на ищцата, за да се приеме, че изписаната след този текст дата - 22.11.2022 г., респ. положеният след нея подпис, касаят връчването на документа именно на нея, респ., че

считано от тогава е настъпило прекратяването на служебното правоотношение. Ето защо, предвид ангажираните по делото доказателства, съдът приема, че първият възможен момент, в който ищцата А. би могла да е узнала за прекратителната заповед от 18.11.2022 г., следва да съвпада с датата на съставяне на акта за сдаване на заеманата от нея длъжност началник на група „Териториална полиция“ – към ... – СДВР (л. 7 от делото), а именно: 30.11.2022 г. Това е така, доколкото изрично в документа е отразено, че се съставя на основание заповед № 8121к – 13415/18.11.2022 г., поради което за служителката не би следвало да съществува съмнение, че предприетите от нея фактически действия по сдаване на длъжността са свързани с иницирираното от самата нея прекратяване на служебното правоотношение въз основа на заявлението от 31.10.2022 г. Следва да се отбележи, че по делото не са ангажирани други доказателства, въз основа на които да може да се направи извод, че връчването на прекратителната заповед е станало в по-ранен момент, а това означава, че прекратителният ефект е настъпил именно на 30.11.2022 г., считано от когато на основание чл. 230, ал. 2 ЗМВР служебното правоотношение следва да се счита за прекратено. В случая, данни в тази насока се извличат и от представената кадрова справка (л. 48-49 от делото), в която е отразено, че А. А. е изпълнявала заеманата от нея длъжност до 30.11.2022 г., когато със заповед № 8121к – 13415/18.11.2022 г. е прекратено служебното правоотношение, на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР – по собствено желание. Нещо повече, в подкрепа на същия е и констатацията в представения списък на служителите от 01 РПУ – СДВР, имащи право на индивидуална парична награда (л. 40-41 от делото), в който е отбелязано, че на ищцата не се следва такава, тъй като съгласно заповед № 8121к – 13415/18.11.2022 г. служебното правоотношение с нея е прекратено, считано от 30.11.2022 г. – на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР. Ето защо, съдът приема, че настъпването на правните последици на прекратителната заповед от 18.11.2022 г. съвпада с датата на съставяне на акта за сдаване на заеманата от нея длъжност - 30.11.2022 г., тъй като именно това най-ранният възможен момент, в който тя следва да се счита, че е връчена. В същото време обаче, следва да се прави разлика между правното значение на връчването на заповедта, което съгласно чл. 230, ал. 2 ЗМВР води до прекратяване на служебното правоотношение, и следващото от него фактическо сдаване на съответната длъжност – отново на 30.11.2022 г. в 11:05 часа, което само по себе си е ирелевантно за ликвидиране на служебната обвързаност между страните.

Предвид изложеното, съдът приема, че самото прекратяване на служебното правоотношение с ищцата е настъпило на 30.11.2022 г., към която дата А. А. вече не е била държавен служител в структурите на МВР. Изрично в издадената заповед № 8121з-1641/30.11.2022 г. (л. 17 от делото) се предвижда, че право на индивидуална парична награда в размер на 1 200 лв. имат служителите на МВР, намиращи се в служебно или трудово правоотношение към датата на издаване на същата, каквато ищцата не е била, поради което правилно същата на е включена в списъка на лицата, имаща право на такава.

При това положение, предявеният главен иск с правно основание чл. 191, вр. чл. 192, т. 2 ЗМВР, вр. чл. 10, ал. 2, т. 1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014 г. за заплащане на сумата от 1 200 лв. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: главен дълг, изпадане на ответника в забава, размера на обезщетението за забава.

В случая, с оглед неоснователността на главния иск, неоснователен се явява и акцесорният иск за заплащане на сумата от 85,84 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 17.12.2022 г. до 26.07.2023 г.

По отговорността за разноси:

При този изход на спора – цялостна неоснователност на предявените иски, на

основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъди сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено в минимален размер, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК /изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, обема на събрания доказателствен материал, както и продължителността на делото, приключило в рамките на едно проведено открито съдебно заседание. С оглед изхода на спора, сторените от ищцата разноски следва да останат за нейна сметка. По арг. от чл. 78, ал. 6 ГПК дължимата държавна такса за разглеждане на делото следва да остане за сметка на бюджета на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от А. Б. А., ЕГН *****, с адрес: срещу, БУЛСТАТ, с адрес:, осъдителни иски с правно основание чл. 191, вр. чл. 192, т. 2 ЗМВР, вр. чл. 10, ал. 2, т. 1 от Наредба № 8121з -347/25.07.2014 г. и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: **1 200 лв.**, представляваща еднократна индивидуална парична награда за постигнати резултати и осъществен принос в изпълнение на целите и приоритетите в дейността на МВР през 2022 г., съгласно заповед № 8121з – 1641/30.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 27.07.2023 г. до окончателното плащане, както и **85,84 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 17.12.2022 г. до 26.07.2023 г.

ОСЪЖДА А. Б. А., ЕГН *****, с адрес: да заплати на, БУЛСТАТ, с адрес:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **100 лв.**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____